

LYKZANGEN,

TER GEDACHTENISSE VAN DEN HOOGEDDELGEBOOR-
REN MANHAFTEN HEERE

JOACHIM VAN AMAMA,

GENERAEL MAJOR DER VOETKNECHTEN, KOLONEL IN
DIENST DER VEREENIGDE NEDERLANDEN, KOMMAN-
DEUR VAN HULST EN ZYNE OMLIGGENDE
VESTINGEN, ENZ. ENZ. ENZ.

MAATSCH.
NEDERL. LETTERK.
LEIDEN.

OVERLEDENTE HULST, IN HET LXIII^{STE} JAER ZYNS
OUDERDOMS, OP DEN III VAN HOOIMAENT

M D C C X X.

PORTEF 94 4:5
49 P 415

L Y K Z A N G

TER GEDACHTENISSE VAN DEN HOOGEDDELGEBOO-
REN MANHAFTEN HEERE

JOACHIM VAN AMAMA,

*Generael Majoor der Voetknechten, Kolonel in dienst der Vereenighde
Nederlanden, Kommandeur van Hulst en zyne omliggende
Vestingen, enz. enz. enz.*

Overleden te HULST, in het 63ste jaer zyns Ouderdoms, op den
3 van Hooimaent 1720.

Nomenque erit indelebile.

At klank? Wat naere klank verbaest myn hart en ooren?
Wat ramp? Wat ramp is HULST, het srydbaer HULST, beschooren?
De tempel klok, voor heen zo lieflyk van geluit,
Jaegt nu door elken slagh een zucht ten boezem uit.
Waer heen myn oog zich wendt, 'k zie op de bleeke wangen
Der braeve burgery een verf van droefheit hangen.
De trom verliest haer' klank, de vreugttrompet haer' toon;
Terwyl het krygsvolk roept: daer ligt nu de eer en kroon
Van Mavors helden! Ach! daer ligt de roem der Vriezen!
Most hier die Oorloghszon haer purpren glans verliezen?
Most hem de doot, die vaek de doot heeft uitgetart,
In tyt van vreê haer spiets zo slingeren in 't hart?
Wie helpt ons nu de doot van AMAMA beschreiën,
En traenen op zyn graf voor lyksipressen spreïën,

A

Daer

Daer vast de wreede doot met haer gevreesde hant,
Ten blyke van triomf haer zeis en moortbyl plant?

Daer zo het krygsvolk treurt, niet zeer gewoon te klaegen,
En 't hart der burgery bedroeft is en verslaegen;
Wat houdt myn Zangnimf, dat ze meê haer achting uit',
En stramme vingers zette op een gebrooke luit?
Hoort hier het keurigh oor slechts doffe rouwgezangen;
Hy denk', de snaeren zyn naer eisch met floers behangen.

Zy rouwen om 't verlies van Neerlants Hannibal,
Dat Oorloghs wonder in het velt en voor den wal.
Wie zoude om A M A M A, die op zyn zilvre haren
Een krans van glori droeg, thans brakke traenen spaeren,
Nu hy den laetsten tol heeft aen de doot betaelt,
Die, moedigh op haer buit, daer over zegepraelt?
Wie zal dit groot verlies? wie zal deez' schade boeten?
Wie zal dien bittren kelk met honighzeem verzoeten?
Weent velden! steden weent! ween al wat weenen kan!
Dat Nederlant beweent de doot van zulken man!

Wy hebben A M A M A, dien Scipio, verlooren,
Die vaek, schoon hem de doot de dootsteek had gezwooren,
In 't midden van 't gevecht haar blixemen ontdook,
En als een sezar vloog door vlam, en vuur, en rook.
Kan Neerlant op den slag, by *Landen* voorgevallen,
Niet roemen, A M A M A kost op zyn' yver brallen,
Die moet noch vuur verloor in dit onlukkigh velt,
Noch beefde voor het vuur van Lodewyks geweld.

Steenkerkens slaghvelt zal van A M A M A gewaegen,
Zo lang het daglicht wordt van 't Oost naer 't west gedraegen,
Zo lang de zilvre maen de vaele nacht verlicht,
En 't aerdryk, door Godts hant gevestight en gesticht,

Op

Op zyne zuilen rust. Zwyg van Miltiadeffen,
 O outheit ! Zwyg Atheen van uw' Themistokleffen;
 Als Vriessant al den roem van A M A M A trompet,
 En zyne krygstrofeen op goude snaeren zet.
 Kost Datames de gunst van Artaxerxes winnen;
 De groote Willem zal myn' A M A M A beminnen,
 En om zyn krygsbeleit, dat 's Koninglyk gedaen,
 Aen 't hoeft der legerbende als Overste doen staen;
 Maer Frizo deed dien Helt voor 's Konings eerbewyzen
 Bedanken: want zyn lof door hooger eer most ryzen.
 O eedle jalouzy ! als Vorsten zorg en zweet
 Der Helden, elk om 't eerst, te loonen staen gereed:
 Dan vliegt der helden lof aen 's Hemels hooge tranen,
 Dan siert hun glorizon de werelt met haer glansen.

't Beleg van *Namen* is een parel aen zyn' kroon;
 Daer queet zich A M A M A als Mavors eerste zoon;
 Men zagh hem, vol van moet, als Alexander, zwieren
 Door donderslagen van metaele veltmortieren.
 Heeft willem, de eerste Vorst van 't maghtigh Albion,
 Wiens daeden blonken als de straelen van de zon,
 Den zegeroem behaelt; wanneer de sterke muuren,
 Niet langer maghtigh om de bomben te verduuren,
 Zich boogen voor zyn maght; en pryst men Keppels naem;
 De vlugge postbodin, de snelgevlerkte Faem,
 Heeft lang de dapperheit van A M A M A gedraegen
 Op haere wiek, van daer de dagtoorts op kooft daegen,
 Tot daer z' haer' fakkell dooft in Thetis ruimen schoot:
 Door Namen werd zyn naem onsterfelyk na de doot.

Voorzichtigheit, zo hoog by Heidenen gepreezen,
 Kost elk naer 't leeven uit het staetigh aenzicht leezen.

Had men by stekenen naer zynen raet gehoort,
 De krygsmaght was zo wreed niet in haer bloet gesmoort.
 Hy zagh, indienmen vocht, een schriklyk bloetbad naderen;
 Wat zultge, riep myn Helt, en 't bloet rees in zyne aderen,
 't Onnozel bloet tot schande en nadeel van den Staet
 Vergieten? Ei, staef af, en luister naer myn raet!
 Maer alles te vergeeffsch. Nu staet'er 't eereteken
 Tot lof van mynen Helt: „ hier was geen volk bezweken,
 „ Nooit had de lelivlag van ons gezegepraelt,
 „ Had men zich aen den raet van A M A M A bepaelt.

Ik zwyg van zynen moet in drie belegeringen;
 Wie zal zyn dapperheit? Wie zal's Mans glori zingen
 Naer waerde? *Ostende* zagh met schrik zyne oogen aen,
 Die *Meenen* als een vuur zagh op en neerwaerts gaen,
 Dat *Bergen* heeft verzet; het hoeft van *Henegouwen*
 Most buigen voor zyn vuist en 't dondren der kartouwen.

Keurt men deez' heldendaen, gewrocht door zyne hant,
 Niet heerelyk genoeg in eeuwigh Diamant,
 Ten trotse van de nyt en afgunst, te graveren;
 Ziedaer een heldenstuk, dat alles kan braveren!
 Wanneer het Fransche heir in't velt van *Malplaket*
 De lucht door kracht van vuur in vlammen had gezet,
 Om't leger van den Staet en zyne Bontgenooten
 Te zengen door de vlam van zyne donderklooten,
 Vloog A M A M A, die voor geen veltmortieren zwicht',
 Met een manhaften moet den vyant in't gezicht:
 't Sa, roept hy, volgt myn spoor; 'k zal met de zege praelen,
 Of met een heldendoot den staet myn plicht betaelen:
 Zy volgen hunnen helt; hy rydt de krygslien voor,
 En geeft zyn hengst, vol moet, gestaedig spoor op spoor;

Fluks

Fluks vliegt die dappre Helt door bomben en granaeten
 In 's vyaants leger, hoe geschorst met harnaschplaeten:
 Men schoot, terwyl het volk malkaer de spitsen boodt,
 Drie paerden onder hem met giftigh yzer doot:
 De Helt blyft ongequetst in 't midden der gevaeren,
 En keert naer 't vaderlant met lauwren op zyn' hairen.
 Dit klink' men in safier, op dat 's Mans heldendaet
 Den naneef luister geev', zo lang de werelt staet.

Ik zwyg, hoe 't *Zas van Gent* en *Embden* konden brallen,
 Wanneer myn *AMAMA* beschermde hunne wallen;
 Maer zie het weerbaer *Hulst* hovaerdigh op dien Helt;
 Dat zo veel starren niet als in hem deugden telt:
 Het twyfelt, of hy hier den *staf van zyn bevelen*
Dan gunsten heeft gezwaeit; wien kost zyn staf verveelen,
 Die met een zaecht fluweel van goetheit was bekleedt?
 Geen heerschzucht was in hem; nooit at hy burgren zweet;
 Dit tuig' de burgery; geen van de Burgerheeren
 Zal ooit van zyne kroon die deugdepaerlen weeren;
 Ook juichen de armen van zyn' mededeelzaamheit;
 Elk roemt met eenen mont 's Mans deugt en kloek beleit.

Maer, ach! die groote Helt, die meer dan veertigh jaren,
 's Lants Maghten heeft gedient in oorlogh en gevaeren,
 Die nooit in 't heetste vuur gequetst werd, deeze Helt
 Wordt nu in vredestyt te *Hulst* ter neergevelt.
 Weent velden! steden weent! Ei helpt my 't lyk beschreiën,
 En met een bange zucht het rif naer 't graf geleiën.
 Die alles in den stryt verwon met zyne hant,
 Is door de felle doot verwonnen en vermant;
 Zy heeft haer blixemen in 't dapper hart geschooten,
 Dat nooit in dootsgevaer verzet was of gellooten.

Daer ligt nu AMAMA, o braeve burglary!
 Gy weent, en zet myn snaer door droefheit luister by
 Ik billik uwe smart; gy hebt een' man verlooren,
 Tot welzyn van den Staet en van uw' Stad gebooren.

Maer 't geen en u en my vertrooft in deeze smart,
 Is zyn geloof, daer hy de doot heeft meê getart;
 Wanneer de bleeke doot stond op zyn veege lippen,
 Liet hy 't geloofschilt noch het geestlyk zwaert ontslippen.
 Terwyl de wreede doot van 't lichaem zegepraelt,
 Had vast de zuivre ziel een grooter zeeg behaelt:
 Doot, roept hy, waer's uw schicht? k zal voor uw speer niet beven;
 Gy zyt my een' bodin van 't eeuwigh hemelleven:
 Bevecht hier uw' triomf, 't is kleene zegeprael;
 Ik wacht een grooter kroon in de eeuwige Englezael;
 Daer zal ik met myn' Godt en zyne lyfstaffieren,
 De zalige Engelen, voor eeuwigh zegevieren.

O kracht van 't waer geloof! O troost in tegenspoet!
 Oprechte blyken van een rein en blank gemoet!
 Gaf Jakob aen zyn kroost een heerelyken zegen,
 Die op de zielen droop, als dauw en milde regen;
 Heeft David, eer hy gaf zyn ziel in 's Heeren hant,
 Zyn' zoon gezegent voor het Vorstlyk ledekant;
 Zo liet ook AMAMA een milden zegen vloeien.
 Van veege lippen, om de harten te besproeiën,
 De droeve harten van zyn' kindren en hun zaet;
 Godt, bidt hy, zy uw licht, uw steun, uw toeverlaet!
 Godt geeve u wel, en lang, en zaligh hier te leeven!
 Dan leeftge na de doot, al moet uw lichaem sneeven.

Ziedaer zyn hartewensch! O liefelyk geluit!
 Wat zuchten wy? Ging hier het licht zyns leevens uit;

Hy

Hy blinkt voor Jezus troon, gekroont met hemelstraelen,
Met de eeuwigheit bekleedt, in 's Hemels opperzaelen.

. Wat schreit gy dan, *Mevrouw* ? ei droogt Uw' traenen af
Mejuffers, en ook *Gy*, die hier den burgerstaf
In uwe handen houdt, wat laet Gy op uw wangen
Een dauw, een zilvren dauw van zilte paerlen hangen ?
Weet Gy niet, dat de doot ons allen is gezet ?
Wordt niet de grootste Vorst door haere hant verplet ?
Waer 's David, Salomon ? Waer zyn de wereltgrooten ?
Naer wien heeft ooit de doot haer blixem misgeschooten ?
Wilt gy die staele wet verandren ? Wilt Gy he m
Doen nederklimmen uit dat nieuw Jeruzalem ?
Ei wilt die heerlykheit Uw' *Vader* niet benyden,
En matight uwen rouw, stelt uw gezucht ter zyden.
Uw *Vader* leeft, hy leeft voor eeuwich by zyn' Godt ;
En pronkt met hemelglans in 't diamante slot.
Beschreit ge uw *Vader* dan, Gy schynt zyn vreugt te haten,
Die om een' hemelkroon de werelt heeft verlaeten.
Heeft ooit Helt A MAMA een dappre zeeg behaelt,
Ze is deeze, nu zyn ziel voor eeuwich zegepraect.

J. H. JUNGIUS.

L. Y. K.

L Y K K L A G H T

TER UITVAERT VAN DEN HOOGEDDELGEBOREN,
MANHAFTEN HEERE

JOACHIM VAN AMAMA,

*Generael-Major der Voetknechten , Kolonel in dienst der Vereenighde
Nederlanden , Kommandeur van de Stat Hulst , en baere onder-
hoorige Vestingen , enz. enz. enz.*

Overleden binnen Hulst den 3en van Hooimaent MDCCXX.

Multi in te amissi. - - - - -

Wie wekt, helaes ! myn' rouplicht door zyn doot ?
Wie dwingt myn tong tot klaegen ? 't oog tot schreiën ?
't Is AMAMA, dien 'k zie naer 't graf geleiën,
't Is AMAMA, betreurt van kleen en groot,
Van jongh en out, van Burgren en Soldaeten,
Die 't edel lyk verzellen langs de straeten.

ô Zwaer verlies ! ô doodelyke slag !
ô Slagh , dien Hulst veel' jaeren zal beweenen !
Dat veelen mist in 't misfen van dien Eenen,
In 't misfen van zyn' Steêvoogt ; wiens gezagh,
Van misbruik vry, elkeen tot voordeel strekte,
Elkeen beschermdé, en als een schilt bedekte.

Hoe treft die slag den Staet in 't ingewant !
Den Staet, zoo braef verdedight door zyn' degen ;
Toen Lodewyk vermetel allerwegen

De

De krygstoorts zwaide, en door dien fellen brant
 Ons Vaderlant in d'asfche dacht te zetten,
 Of 't vry gewest te binden aen zyn' wetten.

Toen zagh men Hem, nu door de Doot gevelt,
 De Doot, en al het doots gewelt braveeren:
 Den legerdrom des vyants dapper keeren:
 Den vyant zelf bespringen, als een Helt;
 Hem, bleek van schrik doen voor zyn' slaegen wyken,
 Terwyl Hy maeide een ganschen oogst van lyken.

Dus zagh men Hem in 't velt by Malplaket;
 Alwaer zyn moet, ontziende geen' gevaeren,
 Hem dringen deed door Vrankryks oorlogfschaeren;
 Alwaer Hy naeu zyn veege leven redt,
 Drie paerden mist, van onder Hem geschooten,
 In 't stryden voor het heil der Bontgenooten.

Maer 'k zwyg' van 's Mans naemhafte dapperheit,
 Te groot, om op zoo laeg een' toon te zetten;
 De Faem zal die de weerelt door trompetten.

Myn Zangeres, vol rouwe, en nat beschreit,
 Menge, om zoo droef eene uitvaert best te vieren,
 Haer lykcypres alleen met zyn' laurieren.

Zy scheid' zich van 't gemeen een weinigh af,
 En helpe hier drie Dochters eenen Vader
 Beweenen (want wien raekt dit sterflot nader?)

Zy voeg' zich by den Schoonzoon op het graf,
 Om daer, indien haer magh deeze eer gebeuren,
 Den gryzen Helt naer waerde te betreuren.

waer toe u meer tot klaegen aen te spooren,
ô Edel Kroost? al hebt Gy veel verlooren,
Gy wint toch niets met zuchten of geweën:
Al schynt Natuur dien weedom aen te pryzen;
Geen rouklaght deed een' dooden ooit verryzen.

Wat zegge ik van een dooden? is Hy doot,
Wiens braeve naem, door nyt noch tyt bederslyk,
Den marmren zerk verduurt, en blyft onsterflyk?
ô Neen. bedwing uw oog, van traenen root;
Uw Vader leeft, hoewel Hy is gestorven,
Door eeuwige eer, die deugt Hem heeft verworven.

Uw Vader leeft in 't hart van elk. Hy leeft,
Maer anders dan Hy plagh op aerdt te leeven;
Hy leeft om hoog; alwaer zyn Geest, ontheven
Van 't stofflyk deel op Englewieken zweeft,
En zich verlust in zynen Godt te roemen.
Wie kan Hem doot, wie kan dit sterven noemen.

J. MOORMAN.

Te Rotterdam, by NICOLAAS KORTE, Boekverkooper 1720.